

JĒZUS JERUZĀLEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Zah. 9:9, Mat. 21:1–46, Rom. 4:13–16, Atkl. 14:7–12, Ap.d. 6:7, Mat. 22:1–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Jēzus tiem jautāja: ‘Vai jūs nekad neesat lasījuši Rakstos? – Akmens, ko nama cēlāji atmetuši, ir kļuvis par stūrakmeni; tas ir Kunga darbs un brīnums mūsu acīs.’ (Mat. 21:42)

Mat. 20:27, 28 Jēzus teica: “Un, kas jūsu vidū grib būt pirmais, tas lai ir jūsu vergs. Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem.” Šeit Jēzus, mūžīgais Dievs, kas radīja visas lietas, kas dzīvoja kalpa dzīvi virs zemes, kalpo pazudušo, slimo, trūcīgo vajadzībām, no kuriem daudzi vēl joprojām Viņu nicināja. Tā bija tāda pašai dziedzība, tāda sevis noliegšana, kādu mēs tikko spējam apjaust!

Bet, lai arī cik nesaprotama bija Viņa kalpošana, brīnums kļūst vēl dziļāks, jo Viņš, mūžīgais Dievs, tagad ir nonācis pie patiesā nolūka, kāpēc Viņš šeit ir ieradies – “atdot savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem”. Šī pašai dziedzība, šī sevis noliegšana drīz sasniegs kulmināciju noslēpumā, kurā pat “eņģeļi kāro ieskatīties” (1. Pēt. 1:12) – un tas ir krusts.

Šīs nedēļas tēmā ieskatīsimies dažos galvenajos notikumos un Jēzus mācībās, kad viņš ieradās Jeruzālemē – nevis lai tiktu kronēts kā laicīgs ķēniņš, kā daudzi bija ilgojušies un cerējuši, bet lai kļūtu “par grēku, lai mēs viņā taptu par Dieva taisnību” (2. Kor. 5:21).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūnijā.

Pravietotā nākšana

Pēc 70 gadu ilgas gūstniecības Bābelē jūdi sāka atgriezties Jeruzālemē. Viņi bija sajūsmināti par to, ka varēja atjaunot savu templi, bet, kad bija ielikts pamats, tie, kas atcerējās Sālamana vareno templi, saprata, ka šis otrais templis nebūt nebūs tik skaists. Tāpēc viņi "skaļi raudāja" (Ezras 3:12).

Tauta saņēma negaidītus iedrošinājumus no diviem vīriem, kas atradās viņu vidū: no kāda veca pravieša un jauna pravieša. Vecais pravietis Hagajs atgādināja tautai, ka Sālamana tempļa patiesā godība nebija tas, ko Sālamans vai kāds cits tajā bija ienesis. Un tas nebija Sālamana templis. Tas bija Dieva templis. Hagajs teica: "Jo tā saka Pulku Kungs: vēl tikai mazliet, un es satricināšu debesis un zemi, jūru un visu zemes skrajumu! Es likšu notrīcēt visām tautām, tad visu tautu dārgumus savedīs šurp (..) Nākamā nama godība būs lielāka nekā iepriekšējam, saka Pulku Kungs, un šai vietai es dāvāšu mieru," saka Pulku Kungs." (Hag. 2:6-9)

Vēl cerīgāk viss sāka izskatīties, kad jaunais pravietis Zaharija teica: "Līksmo vareni, Ciānas meita, klaigā, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, viņš ir taisns un glābējs – pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumeļa!" (Zah. 9:9)

Kā šie pārsteidzošie pravietojumi attiecas uz Mat. 21:2-11 – Jēzus iejāšanu Jeruzālemē? _____

"Kristus ievēroja jūdu ķēniņu iejāšanas paradumu. Dzīvnieks, ar kuru Viņš jāja, bija tāds, kādu izmantoja Israēla ķēniņi; arī pravietojumos bija pasludināts, ka tādā veidā Mesija ienāks savā valstībā. (..) Mācekļi to uztvēra kā pierādījumu, ka tūlīt piepildīsies viņu jaukās cerības un tie Jēzu redzēs kā valdnieku. Tautas masas bija pārliecinātas, ka ir pienākusi atbrīvošanas stunda. Iztēlē tās jau redzēja Romas karapulku aizejam no Jeruzālemes un Israēlu atkal kļūstam par neatkarīgu nāciju. Visi jutās laimīgi un pacilāti. Ļaudis sacentās Viņa godināšanā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 570. lpp.)

Atkal un atkal mēs redzam, kā ir piepildīti Raksti, un tomēr cilvēki tajā laikā to nesaprata. Kādas mācības mēs varam no tā gūt sev par to, kā aizspriedumaini uzskati var izkropļot patiesību? _____

Jēzus templī

Kopš kritušās cilvēces agrīnajām dienām dzīvnieku upuri bija Dieva izredzēti līdzekļi, lai mācītu pasaulei glābšanas plānu, glābšanu žēlastībā caur ticību gaidāmajam Mesijam (sk. Rom. 4:13–16). Spēcīgu šīs patiesības piemēru var atrast 1. Moz. 4. nodaļā, kur ir stāsts par Kainu un Ābelu un traģēdiju, kas radās pielūgsmes dēļ (sk. arī Atkl. 14:7–12). Tādējādi, kad Dievs aicināja Israēlu kā Savu izredzēto tautu, ("priesteru valsts un svēta tauta" (2. Moz. 19:6)), Viņš arī iedibināja svētnīcas kalpošanu kā pilnīgāku glābšanas izskaidrojumu. Sākot ar svētnīcu tuksnesī, pēc tam Sālamana templī un tad templī, kas būvēts pēc atgriešanās no Bābeles, evaņģēlijs ir atklāts svētnīcas kalpošanas simbolos un prototipos.

Tomēr, neskatoties uz dievišķo izcelsmi, templi un tā rituālus vadīja krituši cilvēki un, kā tas ir ar daudzām lietām, kurās ir iesaistīti cilvēki, samaitātība ienāca pat svētajā kalpošanā, ko Dievs bija iedibinājis, lai atklātu Savu mīlestību un žēlastību kritušajai pasaulei. Jēzus laikā visu tik ļoti bija samaitājusi mantkāriba un priesteru mantrausība (tie bija cilvēki, kam bija uzticēta kalpošanas vadība!), ka "Jaužu acīs svētnīcas kalpošanas svētums lielā mērā bija iznīcināts" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 590. lpp.).

Izlasī Mat. 21:12–17. Kādas mācības šeit ir dotas mums kā Dieva pielūdzējiem?

Tāpat kā daudzās citās vietās Jēzus šeit citē Rakstus, lai attaisnotu Savu rīcību, kas ir vēl viens pierādījums tam, ka mums kā Kunga sekotājiem Bībele ir jāliek visu mūsu uzskatu un morāles sistēmas centrā. Rakstu citātus pavadīja aklā un kroplā vīra brīnumainā dziedināšana. Tas viss deva vēl spēcīgākus un pārliecinošākus pierādījumus Viņa dievišķajai dabai un aicinājumam. Cik traģiski, ka tie, kam vajadzēja būt visjūtīgākajiem un atvērtākajiem pret visiem šiem pierādījumiem, visvairāk pret Viņu cīnījās. Baidoties par savu laicīgo mantu un tempļa "namturu" un "sargu" statusu, daudzi pazaudēja tieši to, uz ko norādīja tempļa kalpošana: glābšanu Jēzū.

Kā mēs varam pārliecināties, ka neļaujam savām ilgām pieķerties kaut kam uz šīs zemes, pat ja tas ir kaut kas labs, pakļaujot briesmām patiešām svarīgo – mūžīgo dzīvību Jēzū?

Nav augļu

Jēzus tempļa šķīstīšana bija līdzjūtības darbs. Pirkšana un pārdošana notika pagānu pagalmā, un Jēzus nodoms bija, lai Viņa nams būtu pie-lūgsmes un lūgšanu nams visām tautām.

Bet šķīstīšana bija arī tiesas darbs. Priesteri, kas uzturēja templi, bija sagrāvuši savu iespēju svētīt visas tautas. Viņu tiesas diena bija tuvu. Ja pēc visa, ko Jēzus bija darījis, lai atklātu Savu dievišķo aicinājumu, šie vīri vēl joprojām atteicās pieņemt Viņu, kam vēl bija jānotiek, lai viņi pļautu savas bēdīgās izvēles sekas?

Izlasi Mat. 21:28–22. Kā Jēzus izteiktais lāsts vīģes kokam ir saistīts ar Viņa tempļa šķīstīšanu? _____

Jēzus vīģes koka nolādēšana bija kā izspēlēta līdzība par daudziem jūdu tautas vadītājiem, kas beigās neizbēgami pļāva to, ko bija sējuši. Mums ir jāatceras tomēr, ka šī līdzība neattiecas uz visiem reliģiskajiem vadītājiem. Daudzi patiešām nāca pie ticības Jēzum kā Mesijam. "Dieva vārds auga, un mācekļu skaits Jeruzālemē strauji pieauga, arī daudzi priesteri pieņēma ticību." (Ap. d. 6:7) Tomēr tāpat kā vīģes koks arī kalpošana templī nenesa augļus, un tas drīz būs atstāts tukšs.

Šī rīcība un Jēzus skarbie vārdi mācekļiem noteikti nāca kā spēcīgs šoks. Viņi vēl joprojām centās iemācīties līdzjūtības un pieņemšanas mācības, ko Jēzus atklāja visā Savā kalpošanā. Šis bija tas pats Jēzus, kas paziņoja, ka ir nācis, nevis lai pasauli tiesātu, bet lai to atpirktu. Tas pats Jēzus, kas paziņoja, ka "Cilvēka Dēls nav nācis iznīcināt cilvēku dzīvības, bet tās glābt" (Lūk. 9:56). Katrs vārds un darbs Viņa kalpošanā bija veltīts kritušās cilvēces atjaunošanai, lai norādītu ļaudīm uz cerību un jaunas dzīves apsolvījumu Viņā. Viņus pārsteidza tas, ka Jēzus rīkojās un runāja tik skarbi un arī tik kategoriski, tāpēc Matejs rakstīja, ka viņi "bija izbrīnīti" par to, ko Viņš bija darījis.

Nav šaubu, ka ļaudis ar laiku pilnībā atmeta Dieva žēlastību (sk. 1. Moz. 6:13, 15:16, 19:24, Atkl. 22:11). Tomēr kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs atstājam šāda veida tiesu Dievam un nekad to neorganizējam paši – ne attiecībā uz citiem, ne arī uz sevi? _____

Akmens

Ja tev būtu atlikušas dažas dienas, ko dzīvot, ko tu darītu? Viena lieta, ko darīja Jēzus, bija stāstu stāstīšana, kas atstāja dziļu ietekmi uz Viņa klausītājiem.

Izlasi Mat. 21:33–46. Kas ir attēlots ar katru no šiem tēliem?

Zemes īpašnieks: _____

Vīnkopji: _____

Kalpi: _____

Dēls: _____

_____

Ievēro, ka Jēzus citē Ps. 118:22, 23. Citējot pravietojumu par atmesto akmeni, Kristus atsaucas uz kādu notikumu Israēla vēsturē. Starpgadījums bija saistīts ar pirmā tempļa celtniecību. Kad tika celts Sālamana templis, milzīgie akmeņi sienām un pamatiem tika pilnībā sagatavoti akmeņlauztuvēs. Pēc tam, kad tie tika atnesti uz pašu celtni, neviens instruments netika izmantots un nebija dzirdamas ne kalta, ne āmura skaņas. Strādniekiem tie bija tikai jānoliek vietā. Pamatiem tika atnests viens akmens, kas bija neparasta izmēra un savādas formas. Bet strādnieki nevarēja atrast tam vietu, un viņi to nepieņēma. Viņiem traucēja tas, ka šis akmens neizmantots atradās viņu ceļā. Ilgu laiku tas palika atmestais akmens.

“Bet, nonākuši pie stūra izbūves, celtnieki ilgi meklēja pietiekami lielu, izturīgu piemērotas formas akmeni, kas varētu ieņemt šo vietu un noturēt lielo smagumu, kas uz tā gulsies. [...] Beidzot uzmanību piesaistīja sen pamestais akmens. [...] Akmeni atzina par labu, nogādāja nozīmētajā vietā un pārliecinājās, ka tas ir ļoti piemērots.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 598. lpp.)

Izlasi vēlreiz Mat. 21:44. Šeit ir attēlotas divas attieksmes pret akmeni: viena ir krist uz tā un tikt sasīstam; otra – akmens krīt uz tevi un tu tiec sadragāts. Kāda ir būtiskā atšķirība starp šiem abiem? (Sk. arī Ps. 51:7 un Dan. 2:34.)

_____
_____
_____

Žēlastības cena

Lieliskā Bībeles vēsts ir, ka mūs ir radījis mīlošs Dievs, kas ir nodrošinājis mums visu, lai, pateicoties Jēzus upurim pie krusta, mūs dabūtu ārā no visas šīs grēka un nāves postažas. Šī tēma dažādos veidos apskatīta viscaur Bībelē. Mēs to varam redzēt arī šajā Jēzus stāstītajā līdzībā.

Izlasi Mat. 22:1–15. Ko šī līdzība māca par glābšanu ticībā? _____

Lai arī cik skarba var likties šī līdzība, ir svarīgi atcerēties, ka uz spēles likti izšķiroši jautājumi: katra cilvēka mūžīgā dzīvība vai mūžīgā iznīcība. Vai salīdzinājumā ar šo kam citam vispār ir nozīme?

Paskatoties uz krustu un ko tas maksāja Dievam, lai sagādātu glābšanu cilvēcei, mums ir jābūt spējīgiem redzēt, cik lieli un cik ārkārtīgi dziļi ir šie jautājumi. Mēs runājam par vienu mūžīgās Dievības Personu, kas uzņēmas iznest uz Saviem pleciem pilnu Dieva dusmu kausu pret grēku smagumu. Nekas nevar būt nopietnāk par šo. Ja šī ir tēma, ko mēs pētīsim visā mūžībā, tad nav pārsteigums, ka tagad mums to ir tik grūti aptvert.

Tātad mums ir šie spēcīgie, nelokāmie vārdi līdzībā. Dievs visiem ir nodrošinājis visu, lai varētu piedalīties kāzu mielastā (sk. Atkl. 19:7); viss, kas bija vajadzīgs, tika žēlsirdīgi nodrošināts par tādu samaksu, ko neviena līdzība nevarētu pienācīgi atklāt. Tāpēc tas bija pietiekami slikti, ka ļaudis, kas bija uzaicināti uz kāzām, "pret to izturējās vieglprātīgi" un devās savās darīšanās. Bet daži pat uzbruka tiem, kas nāca un izteica viņiem šo žēlsirdīgo aicinājumu. Nav brīnums, ka atbilde bija tik nelokāma.

Ko nozīmē "kāzu drēbes"? Sk. arī Atkl. 19:8. _____

Drēbes aino Kristus taisnību, kas atklājas svēto dzīvē un darbos. Vīrs bez kāzu drēbēm aino tos, kas sauc sevi par kristiešiem un pieprasa sev žēlastības un glābšanas privilēģijas, bet nav ļāvuši evaņģēlijam pārveidot savu dzīvi un raksturu. Par lielu samaksu tiem, kas pieņem aicinājumu, ir nodrošināts viss nepieciešamais. Kā parāda šī līdzība, lai ieiētu Dieva valstībā, ir vajadzīgs kaut kas vairāk, nekā tikai atrast durvis.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kādā Londonas avīzes virsrakstā bija rakstīts: "Sieviete trīs gadus mirusi dzīvoklī: Džoisas skelets atrasts uz divāna, televizors vēl joprojām darbojas." (www.theguardian.com/film/2011/Oct/09/joyce-vincent-death-mystery-documentary)

Trīs gadus mirusi Londonas dzīvoklī, un nevienam viņas nav pietrūcis? Nevieni nav piezvanījis, lai pārlicinātos, ka ar viņu viss ir kārtībā? Kā tas varēja notikt, īpaši vietā, kur ir neierobežotas komunikācijas iespējas? Kad stāsts tika publicēts pirmo reizi, tas nokļuva starptautiskajās ziņās, lai gan cilvēki Londonā bija sevišķi pārsteigti. Kā viņa varēja būt mirusi tik ilgu laiku un nevienam par to nezināja? Tomēr bez cerības un evaņģēlija un glābšanas apsolījuma, kas mums ir nodrošināts par tik augstu samaksu, mēs visi esam nolemti tādai pašai aizmirstībai kā nabaga Londonas iedzīvotāja. Bet šī situācija ir vēl ļaunāka, jo nebūs neviena, kas varētu mūs atrast un pat raudāt par mūsu pazušanu trīs gadus un pat trīs miljonus gadu pēc šī notikuma. Šobrīd zinātnieki uzskata, ka agri vai vēlu viss kosmoss iznīks un ies bojā tā saucamajā "kosmiskajā karstuma nāvē" vai kādā līdzīgā procesā. Tomēr Jēzus krusts mums stāsta, ka šis uzskats ir nepareizs. Mūžīgas aizmirstības vietā mums pieejams mūžīgās dzīvības apsolījums jaunās debesīs un uz jaunas zemes. Kā mēs ar šādu neticami brīnišķīgu perspektīvu mūsu priekšā lai iemācāmies neļaut nevienam un nekam atrasties mums ceļā, lai mēs iegūtu to, kas mums ir piedāvāts Jēzū?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par to, cik galēja un spēcīga ir nāve un cik veltīgi ir visi mūsu centieni to uzveikt. Labākais, ko mēs varam darīt, ir tikai rūpēties par saviem ķermeņiem, kas nevar tikt galā ar nāvi, tāpat kā jauna krāsa mašīnai ar saplīsušu motoru nevar tai palīdzēt atgriezties uz ceļiem. Nav brīnums, ka bija vajadzīgs kaut kas tik spēcīgs un tik dramatisks kā Dieva Dēla nāve un augšāmcelšanās, lai mūsu labā uzvarētu nāvi. Ko tas varētu mums liecināt par to, cik krustam vajadzētu būt centrālam visās mūsu cerībās un visā, kam mēs ticam?

2. Pakavējies vairāk pie tā, ko nozīmē būt aplātam ar Jēzus taisnību. Kā pareiza un līdzsvarota izpratne par šo svarīgo jēdzienu varētu pasargāt mūs no iekrišanas vai nu lētajā žēlastībā vai burta kalpībā, un kāpēc ir svarīgi, ka mēs izvairāmies no šīm abām galējībām?